

Rafiziler'in/Şia'nın Sönen Ateşi Ve İthamlar

Mecusî ateşini bastırıp söndüren İslâm'ın nurundan rahatsız olan Farisiler, uygarlıklarının çöküşünde en büyük paya kim sahipse, öncelikle onları hedef aldı. Evlerde yeniden Mecusî ateşini yakmak isteyenler, İslâm'ın kızının "üsve-i hasene"si olan Hz. Aişe'ye saldırdı.

Bir Kalemin Mahareti ve Rafizilik

İbn Sebe, 14 asırdır fitne sahnesinden hiç inmedi. Dün Müslümanları karşı karşıya getiren mektuplar aynı kalemde çıkmıştı. Hz. Aişe, Talha ve Zübeyr adına Hz. Ali aleyhinde hangi kalem yazdıysa, Hz. Ali adına da sahabe aleyhinde aynı kalem yazmaktaydı. Hz. Osman adına valiye yazılan, daha sonra da Mısır'a dönen heyet tarafından ele geçirilecek şekilde gönderilen mektubu da aynı kalem yazmıştı. Tek bir kalem pek çok sahabiye karşı karşıya getirerek Ümmet'in yüreğinde kıyamete kadar kapanmayacak yaralar açtı. İbn Sebe'nin kaleminin varlığından ve tahribatından haberdar olmayanlar, yanlış doğru niyetine okuyacağı gibi, kendisi de muhtemel krizlerin esiri olacaktır.

İbn Sebe mektupların tesiriyle Ümmet'ten büyük bir parça kopardı. Ayet ve hadisler yalanlara göre tevil edildi. Ortaya on binlerce tabisi olan bir mezhep çıktı. Âlimler bütün Müslümanları, bunlara karşı âgâh olmaya çağırdı. Hz. Ali de onlara dair, "Yalana Rafizi'den daha iyi şahadet eden birini görmedim." dedi; Şerîk ise, "Rafizi dışında her karşılaştığından ilim al. Çünkü onlar(Rafiziler) hadis uydurur, sonra da onu din edinirler."28 buyurdu.

Hz. Aişe ile alakalı, kitaplarda yer alan iftiraların neredeyse tamamı yalancılıkla iştihar eden Rafiziler'e aittir. İmam Suyutî, Miftahu'l-Cenne adlı eserinin başında Rafiziler'in görüşünü naklederken şöyle der: "İnsanların asırlardır içinde olduğu bu fasid mezhebin aslının ne olduğunu beyan etme zorunluluğu olmasaydı, onlardan hiçbir şey burada zikretmezdim. Zira bunlar rivayetini dahi helal kabul etmediğim hikayelerdir."29

Ben Müminlerin Annesiyim; Münafıkların Değil

Rafizilerin eserlerinde Hz. Aişe'ye dair pek çok iftira ve tenkidin yanında, Onun faziletini inkar noktasında uydurulan çok sayıda rivayet de vardır.

“Peygamber’in eşleri onların anneleridir.”30 ayet-i kerimesi ile ikaz edilen ve “Hz. Aişe'ye sövmeyin, o da annenizdir.” diye uyarılan Rafiziler, “Aişe annemiz değil, biz annelerimize sövmüyoruz.” diyecek kadar ileri gitmiştir.

Bir gün Hz. Aişe'ye “Bir adam, senin, onun annesi olmadığını söylüyor.” denince, Hz. Aişe, “Doğru söyledi; ben müminlerin annesiyim, münafıkların değil.”31 buyurdu.

Bitmeyen Rafizi Öfkesi

Hz. Aişe'nin Allah Rasulün'den sonra uzun yıllar yaşaması, Müslüman aile yapısının numune şekli Peygamber Evi'nin daha çok ondan gelen rivayetlerle müşahhas bir hal alması gibi hususiyetler sebebiyle Rafiziler'in Ona olan öfkesi hiç dinmemiştir. Her dönemde yazılan Şia kitapları Hz. Aişe ile alakalı iftiralarla doludur. Fakat İbn-u Ebi'l-Hadîd gibi bazı Şii yazarlar da yer yer hakkı söylemekten kendini alamayarak Onun büyüklüğünü takdir etmiştir.

Yalancılıkla Şöhret Bulanların “Yalan Rivayeti”

Rafizilerin Hz. Aişe'ye karşı yürüttüğü çok cepheli savaşın bir boyutu da Onun hadis uydurduğu, bu yüzden Ondan gelen rivayetlerin kabul edilmeyeceği iddiasıdır. Sadûk'un rivayet ettiği Cafer b. Muhammed'e isnad edilen bir sözde, “Üç kişi Allah Rasulü adına hadis uydurmaktadır ki; bunlar, Ebu Hureyre, Enes b Malik ve Kadındır.” denmektedir.32 Şia kitapları “imree/kadın” kelimesini “Hz. Aişe” olarak tefsir etmektedir.33

Muhaddislere göre uydurma olan bu rivayet Şia'nın hadis kriterlerine göre de merduttur; hiçbir şekilde onunla istidlal edilemez. Çünkü rivayet senedinde yer alanlardan Cafer b. Muhammed Umare el-Kindî, Rafizilere göre meçhul bir ravidir. Zira Şia'nın cerh ve tadil âlimleri ondan bahsetmemiştir.34

Yukarıdaki rivayette Hz. Aişe'den "imree/kadın" diye nekire olarak bahsedilmesi onun uydurma olduğunun bir başka delilidir. Zira eğer rivayete geçen "imree" kelimesi, eğer Hz. Aişe ise neden metinde adı gizlendi? Esasında bu durum rivayetin uydurma olduğuna tek başına delildir. Zira ravi, rivayetin Kur'an ve Sünnet'e aykırı olduğunu bu yüzden onu savunamayacağını bildiğinden Aişe adını zikretmemiştir.

Eğer Hz. Aişe'nin isminin takiyye olarak gizlendiği söylenirse, bu durumda "neden Ebu Hureyre ve Enes b Malik değil de, sadece Aişe gizlendi?" gibi bir soru aklı gelir. Eğer Rafizi şöyle bir savunma yapar, "Ravinin gizleme nedeni Aişe'nin Peygamber'in eşi, eşlerinin de Ona en sevgilisi ve Ebu Bekir'in kızı olması hasebiyledir." derse, bu durumda kendi sözünü tümünden geçersiz kılacak bir delil getirmiş olur ki o da: Hz. Aişe'nin Allah Rasulü'nün eşi olması gerçeğidir.

Rivayete Ehl-i Sünnet uleması açısından baktığımızda da durum değişmeyecektir. Zira muhaddislere göre Şia'nın rivayetleri merduttur. Çünkü ravileri ya yalancı, ya metruk ya da halleri meçhuldür. Bütün bunlar göstermektedir ki, bu rivayet her yönüyle merduttur.

Sened açısından olduğu gibi metin cihetiyle de bu rivayet kabul edilemez. Çünkü Hz. Aişe'nin güvenilirliği ile alakalı pek çok hadise aykırıdır. Kur'an'ın, "Müminlerin annesi" kadrosunda zikrettiği, beraatini semadan indirdiği Peygamber-i Ekber'in en çok sevdiği eşidir o.

Hulâsa; Yalancılıkla iştihar eden Rafizilik, yalan bir rivayetle Hz. Aişe'ye yalancılık isnadında bulunmanın yoludur.

Yalanın Gerçeğe Yakın Sunumu: Hz. Hasan Meselesi

Rafizilerin uydurduğu rivayetlerden bir diğeri ise Hz. Aişe'nin; Hz. Hasan'ın, dedesi Allah Rasulü'nün yanına defnedilme isteğini geri çevirdiği iddiasıdır. Küleyni'nin "el-Kafi"deki rivayetine göre, insanlar Hz. Hasan'ı Allah Rasulü'nün yanına defnetmek istediğinde Hz. Aişe, eğeri olan bir katır üzerinde karşılıklarına çıkıp, "Oğlunuzu evimden uzaklaştırın. O benim evime defnedilemez." demiştir.

Müslümanları, Hz. Hasan'ı istismar ederek Hz. Aişe'ye karşı tahrik eden Rafizlerin bu rivayeti de uydurmadır. Çünkü, Şia kaynakları dahi Hz. Aişe'nin Hz. Hasan'ın evine defnedilmesine müsbet cevap verdiğini zikretmektedir. Şii müelliflerden Ebu'l-Ferec el- Esbehani'nin rivayetine göre; Hz. Hasan, Hz. Aişe'ye haber gönderip Allah Rasulü'nün yanında defnedilmek için izin ister, O da buna "Evet" der. Bu haber, Benû Ümeyye'ye ulaşınca, Hz. Hasan'ı oraya defnettirmemek için silah kuşanırlar. Mukatele için Benû Haşim de silahlanır. Benû Ümeyye, "Hasan asla Allah Rasulü'nün yanına defnedilemez." diye yemin eder. Bu haber Hz. Hasan'a intikal edince, Benû Haşim'e haber gönderip, "Eğer mesele bu raddeye ulaştıysa, ben talebimden vazgeçiyorum. Beni Annem Fatıma'nın yanına defnedin." diye vasiyet eder. Vefat edince de Baki'de annesinin yanına defnedilir.³⁵

Hz. Aişe'nin definden uzak durmasını doğru kabul etsek, bunun, Şii müellifin de rivayet ettiği izin hadisesinden sonra, kan dökülmesini önlemek gayesine matuf olduğu anlaşılır. Nitekim Hişam'ın, babası Urve'den yaptığı rivayet de bu durumu teyit etmektedir. Zira rivayete göre defne bizzat Mervan karşı çıkmış, bunun üzerine Benû Haşim ve Benû Ümeyye toplanmış, silahlar ortaya çıkmış, kan döküleceğini gören Hz. Aişe devreye girerek, "Ev benimdir, kimsenin ona defnine müsaade etmiyorum." demiştir. Bunun üzerine Hz. Hasan Baki'ye defnedilmiştir.³⁶

Hz. Aişe gibi, Hz. Hasan'ın Allah Rasulü'nün yanına defnedilmesine başta taraftar olan sahabe, kan döküleceğini görünce, Hz. Aişe gibi Baki'ye gömülmesini istemiş ve Hüseyin'e, kardeşinin Baki'ye gömülmesi yönündeki vasiyetine uymasını söylemiştir.³⁷

Hz. Aişe'ye Saldıranların Kalkanı: Cemel Günü

Hz. Aişe'nin Hz. Ali'yle savaşmak için yola çıktığını iddia eden Rafiziler, davalarını Allah Rasulü'ne isnat ettikleri şu rivayetle teyit etmektedirler: "Sen zulmeden taraf olduğun halde Ali'yle savaşacaksın."

Hz. Aişe ile alakalı farklı kaynakları mütalaa edenler Onun her açıdan nasıl bir kuşatma altında olduğuna şahit olacak ve hayretler içinde kalacaklardır.

Bu babdaki rivayetlerin tamamı da mevzudur. Hiçbiri, hiçbir muteber hadis mecmuasında olmadığı gibi, hiçbirinin bilinen bir senedi de yoktur.³⁸ Çünkü Hz. Aişe ve beraberindekiler Cemel Hadisesinin olduğu mevkiye Hz. Ali'yle savaşmak için değil, sulh için gitmiştir. Zira Hz.

Ali ile Hz. Aişe arasında Hz. Ali'nin Hilafet'inden önce Ona başkaldırıyı gerektirecek bir muhalefet olmadığı gibi, aralarında karşılıklı takdire dayalı bir ilişki vardı. Hz. Ali, Hz. Aişe'yi Müminlerin annelerinden biri olarak görür; Hz. Aişe de, Ali'nin Allah Rasulü katındaki yerini bilir ve bu yüzden ona hürmet ederdi. Taberi'nin Ehnaf b. Kays'tan rivayet ettiği hadise göre; Hz. Aişe, Hz. Ali'yi, Hz. Osman'ın şehadetinden sonra Hilafet'e en layık isim görürdü. Mevzuya dair Ahnes'in rivayeti şu şekildedir: "Hac için Basra'dan yola çıktık. Medine'ye vardığımızda insanlar Peygamber Mescidi'nin ortasında toplanmışlardı. Orada Talha b. Ubeydillah ve Zübeyr ile karşılaşmış onlara, 'Öyle görülüyor ki Osman şehid oldu. Kime biat etmemi emredersiniz?' dediğimde 'Ali'ye.' cevabını verdiler. Sonra Mekke'ye gittim. Orada da Aişe ile karşılaştım. Ona da 'Kime biat etmemi emredersiniz?' diye sordum. O da 'Ali' dedi. Daha sonra Medine'ye döndük. Ali'ye biat ettim ve oradan Basra'ya döndüm."39

Hz. Aişe'nin, Hz. Ali'ye karşı olan ihtiramı Cemel'den önce de, sonra da hiç değişmedi. Hep onun mücahadesini takdir etti. Cemel'e giderken de içinde aynı duygular vardı. Abdullah b. Budeyle, Cemel günü Hz. Aişe Hevdec'in içinde iken yanına geldi ve "Müminlerin Annesi! Hz. Osman şehid edildiğinde huzuruna varıp 'Bana ne emredersiniz?' diye sorduğumda "Ali'den ayrılma!" demiştin biliyor musun? deyince, Aişe sustu.

Hz. Talha ve Zübeyr başta olmak üzere sahabe de savaş için değil, sulh için yola çıkmıştı. Fakat savaş tamamen kendi kontrolleri dışında gelişti. Nitekim Hz. Ali, Talha, ve Zübeyr'in karşılıklı mektuplaşmalarının ana fikri Ümmet'in maslahatına uygun bir zeminde ittifak etmektir. Ne var ki bunlar olurken Hz. Osman'ın katilleri Talha ve Zübeyr'in birliklerine saldırdı. Onlar da Hz. Ali'nin kendilerine saldırdığını düşündü. Kendilerini müdafaa etmek için karşı hamle yaptı. Hz. Ali de bu durumu onların kendisine saldırısı şeklinde değerlendirdi. Neticede sahabenin ihtiyarı dışında büyük bir fitne koptu. Bütün bunlar olurken Hz. Aişe devesinin üzerindeydi. Ne savaştı, ne de savaşmayı emretti.40

Cemel Günü'ne dair Hz. Aişe'den gelen rivayetlere bakıldığında da, Onun oraya savaşmak için değil, Müminlerin annesi olarak tarafların arasını bulmak için gittiği anlaşılmaktadır. Ka'ka', "Anne! Seni yollara düşüren nedir, bu beldelere getiren nedir?" diye sorunca, "İnsanların arasını bulmak yavrum!" diye cevap verdi.41 Hz. Ali de, Cemel Günü galip gelince Hz. Aişe'nin yanına gelir ve "Gaferallahu lek/Allah seni bağışlaşın." der. Hz. Aişe, "Seni de" dedikten sonra, "Sulhden başka bir amacım yoktu." der.42

Hiçbir muteber kitapta; Hz. Aişe, Zübeyr ya da Talha'nın, Hz. Ali'nin Hilafeti'ne itiraz ettiği, Onu cerh ettiği, başka birinin halife olmasını istediği ya da ona biat ettiği ile alakalı bir rivayet yoktur. Bilakis insanları –yukarıda da ifade edildiği gibi- Ona biat etmeye yönlerdirmişlerdir. Hz. Aişe'nin, Hz. Ali'nin hilafetini meşru addetmediği ya da bu mevzuda onunla niza ettiğine dair de

elimizde tek bir rivayet yoktur. Bütün bunların bizi götürdüğü bir hakikat vardır ki o da şudur: Onlar oraya savaş için değil, sulh için gitmişlerdi. Fakat münafıklar savaşı başlatınca kimse kendini ateşten geri alamadı.

Hesabı Ahiret'te Görülecek Yalanlar

Rafizilerin Hz. Talha ve Zübeyr'in, Hz. Aişe'yi Cemel Günü'ne çıkardığı ve onlarla birlikte gittiği iddiası da tarihi hakikatlere aykırıdır. Zira Talha ve Zübeyr, Hz. Ali'den umre yapmak için izin talep etmiş, Hz. Ali de gitmelerini münasib görünce onlar Mekke'ye varmış, orada Hz. Aişe ile karşılaşmışlardır.

Dinlerini yalan ve takiyye üzerine bina eden Rafizilerin bir diğer iddiası ise, Hz. Talha'nın –haşa- Hz. Aişe'yi sevdiği, Basra'ya hareket etmek istediğinde, kendisine mahremsiz çıkmasının caiz olmadığı söylenince de Talha ile evlendiği iftirasıdır⁴³. Bu da Hz. Aişe'yi itibarsızlaştırma sürecinde uydurulan ve hiçbir muteber eserde yer almayan; yıkımı dünyada görülen, hesabı ise Ahiret'te verilecek yalanlardan biridir.

Manası Çarpıtılan Bir Ayet

Rafizler, Hz. Aişe'nin evinden çıkarak, “Evlerinizde oturun ve daha önce Cahiliyye döneminde olduğu gibi açılıp ortaya dökülmeyin.”⁴⁴ mealindeki ayet-i kerimeye muhalefet ettiğini söylemektedirler.

Hz. Aişe, Allah Rasulü zamanında nasıl meşru bir ihtiyacı için evden çıkıyorsa, Efendimiz'den sonra da çıkmaya devam etmiştir. Fakat –haşa- açılıp sokaklara dökülerek değil, etrafında kız kardeşinin oğlu Abdullah b. Zübeyr gibi mahremleri olduğu halde, yüzünü de örterek seyahat etmiştir.⁴⁵

Ayet-i kerimede zikredilen evlerde oturma emri, zannedildiği gibi kadınların hanelerine hapsolmaları manasında değil, hayatlarının merkez üssünün evleri olması gerektiği anlamındadır. Nitekim Allah Rasulü, eşleri için, “İhtiyacınız için evden ayrılmanız noktasında serbestsiniz.”⁴⁶ buyurmuştur. Buna göre bir kadın sıla-i rahim, hasta ziyareti yapmak, tedavi

olmak, tahsil etmek, herhangi bir maslahatını karşılamak için 90 km'den daha az olan mesafelere yalnız başına gidebilir. Yanlarında mahremleri olanlar ise diledikleri yerlere sefer edebilirler. Bu ayet-i kerime nazil olduktan sonra da Allah Rasulü eşleriyle birlikte seyahat etmiş, veda haccına gitmiştir. Hz. Aişe'yi kardeşi Abdurrahman'ın hayvanının arkasına bindirerek Tenim'den umre yaptırmıştır. Müminlerin anneleri, Allah Rasulü hayattayken olduğu gibi, ondan sonra da hac etmiş; bunun için evlerinden ayrılmışlardır.

Cemel hadisesi, siyasi açıdan tahlil edilirken Hz. Aişe'nin müçtehid olması gözden ırak tutulmamalıdır. O, Müminlerin annesi olarak evden çıkıp hadiseye müdahil olmasının Ümmet'in maslahatı için gerekli olduğunu düşünmüş ve bu yönde adım atmıştır. Bu durumda Hz. Aişe günahkar olmaz; bilakis Allah Rasulü'nün, "ictihad edip isabet eden iki ecir, hata edense bir sevap alır."⁴⁷ hadisi fetvasınca indellah me'cur olur.

Müslümanların sulhu için evden çıkan Hz. Aişe'nin hata ettiği farz edilse, Peygamber buyruğuna göre yine de günahkâr değildir. Nitekim daha sonra Cemel'e gidişinden dolayı pişman olmuş; hadiseyi her hatırladığında, gözünden boşalan yaşlar örtüsünü ıslatacak kadar ağlardı. Şii müellif İbn Ebî'l-Hadîd'in naklettiğine göre, Hz. Ali, Cemel'de muzaffer olunca Hz. Aişe'yi Abdu'l-Kays'tan yirmi kadınla birlikte Medine'ye gönderir⁴⁸. Muharebe meydanında birisi, "Ey Müminlerin Emiri! Aramızda fey'i ve esirleri paylaş!" deyince, Hz. Ali Ümmet'i bölmeye memur bu kişiye, şer cephesinin bütün oyunlarını bitirecek şu soruyu sorar: "Hanginiz Müminlerin annesini payına alma cüretini gösterecek!"⁴⁹

Hz. Aişe mi, Fatıma mı?

Rafiziler Hz. Fatıma üzerinden, Hz. Aişe düşmanlığı yapmakta, önce Ümmet'i, "Fatıma mı, Aişe mi?" diyerek ikisinden birini tercihe zorlamakta; Aişe'den kopardıklarını ise daha sonra Fatıma'nın babasına ve O'nun getirdiği İslâm'a hasım hale getirmektedirler.

Şia'nın, "Hz. Aişe ile Fatıma arasında husumet vardı." iddiaları da hakikate aykırıdır. Zira bizzat Rafiziler tarafından telif edilen eserlerde yer alan ve Hz. Aişe'ye isnad edilen rivayetlerden biri şu şekildedir: "Allah Rasulü'ne Ali'den daha sevimli bir erkek, Fatıma'dan da daha sevgili bir kadın görmedim."⁵⁰

İslâm'la Mücadelede Dönüm Noktası ve İfk Hadisesi

Allah Rasulü risalet hayatı boyunca sürekli olağan üstü şartlarda mücadele etti. Mekke'de, Bedir'de, Uhud'ta, Hendek'te ölümlerle burun burunaydı. Fakat ne Mekke, ne Hendek, onu ne Namazla Rabbiyle birlikte olmaktan, ne de Hendek'te zaferden mahrum etti. Hendek muharebesinde müşrikler, Yahudi ve münafıkları da saflarına katarak bütün güçleriyle son defa İslâm'a saldırdı. Fakat İslâm cephesini aşır Mekke'ye giremediler.

Hendek Muharebesi İslâm'la mücadelede dönüm noktası oldu. Kafirler savaş meydanlarını evlere, yüreklere taşıdı. Benû Mustalık Gazvesinde Abdullah b. Übeyy, Ensar'la Muhacir'i karşı karşıya getirecek hamleyi yaptı; fakat inen ayetler ve Allah Rasulü'nün yerinde müdahalesi oyunu bozdu. Bu defa aynı muharebede münafıklar ikinci hamleyi yaparak Allah Rasulü'nün evine kadar uzanıp, Hz. Aişe'ye iftira ettiler. Bununla Müslümanların Allah Rasulü'nün hanesine olan itimatlarını sarsıp, savaş meydanlarında çökertemedikleri Müslümanları, içerden şüphelerle dağıtacaklardı. Ne var ki hadise üzerine on ayet nazil olarak(Nur, 24/11-20; Buharî, H. No: 4750.) Hz. Aişe'nin iffeti tescillendi. İnsanlar en iffetli kadına, nasıl en iffetsiz isnatta bulunulabileceğine şahit oldu.

Münafıkların İslâm'ı çökertmek için kurban olarak seçtikleri Aişe, Müeddebe bir kadının Allah Teâlâ tarafından nasıl muhafaza edileceğine örnek olarak kıyamete kadar mihraplarda ayet ayet yâd edilmektedir.⁵¹

Rafizilerin –bir kısmı- Kur'an'ın beraatine değil de, bekledikleri Mehdi ortaya çıkınca Hz. Aişe'ye Had cezası uygulayacağına inanmaktadırlar.⁵²

Hz. Aişe ile alakalı açık ya da gizli ithamlarda bulunanların imanî durumunun ne olacağı hususu ulemâ tarafından erken zamanlardan beri konuşulmuş ve akîde kitaplarında yer almıştır. Buna göre kim Nur Suresi'ndeki ayetlere rağmen Hz. Aişe'ye ithamda bulunursa, beraatini ilan eden ayetleri inkar ettiğinden “kafir” olur, denmiştir. el-Kadî Ebû Ya'lâ, İbn Kesîr, Molla Aliyyu'l-Karî, İbn Abidîn⁵³ başta olmak pek çok âlim bu hususta icmâ' olduğunu söylemektedir. İmam Nevevî de Hz. Aişe'nin beraatinin Kur'an'la sabit olduğunu, bu noktada şüphe edenin bütün Müslümanların icmâ'ıyla kafir olacağını ifade eder.⁵⁴

Hem Doğunun, Hem de Batının Hedefindeki □ □ Büyük Kadın: Hz. Aişe

En azılı İslâm düşmanları gibi, eserinin en çok satan kitaplar listesinde olmasını arzulayan

yazarlar da Hz. Aişe üzerinden hedeflerine ulaşmaya çalışmıştır. Oryantalist çalışmalar başlığı altında toplayabileceğimiz bu eserlerin sahipleri, daha çok Allah Rasulü'nün Hz. Aişe ile erken yaşta evlenmesi mevzuu üzerinden İslâm'a saldırmış; kazdıkları şüphe kuyularına çektikleri insanların imanlarıyla oynamışlardır.

Kureyş, Allah Rasulü'nün her attığı adımı, her sözü yakından takip eder; insanların anlamakta zorlanacağı bir mesele ya da bir zelle bulsa, habbeyi kubbe yaparak İslâm'a saldırırdı. Fakat Allah Rasulü'nün Hz. Aişe ile izdivacını sıradan bir hadise olarak görmüş, bu izdivaçla alakalı menfi manada hiçbir şey söylememiştir. Eğer Kureyş bu evlilikte bir istismar görmüş olsaydı, mutlaka konuşacak, "Bizi hakkaniyete çağıran Muhammed'in yaptığına bakın!" diyecekti; lakin demedi, diyemedi. Bu hususta onlardan tek satırlık bir tenkit nakledilmedi. Çünkü Allah Rasulü'nün Hz. Aişe ile izdivacı, Hicaz örfünde çok normal bir hadiseydi.

Ayrıca bu izdivac, Allah Rasulü'nün doğrudan talebiyle olmamış; Hz. Hatice'nin vefatından sonra uzun zaman altı çocuğa hem annelik, hem de babalık yapmasına şahit olan yakınları yeni bir izdivaç noktasında O'na telkinde bulunmuş, bu bağlamda Havle Binti Hakîm (Ümm-u Şerîk) de Hz. Aişe ile evlenmesini teklif etmiştir.

Allah Rasulü, Hz. Aişe tarafına evlilik teklifi götürdüğünde, Hz. Aişe çoktan evlenecek çağa gelmişti. Zira, muteber siyer kitaplarında da belirtildiğine göre Hz. Aişe Allah Rasulü'nden önce Cübeyr b. Mut'im ile nişanlanmıştı.

O günkü örfte bir kızın evlilik çağına gelip gelmediği takvimle değil, fiziksel gelişimle takdir edilirdi. Tıpkı bir çiftçinin, ürünün hasad vaktinin geldiğine, bizzat gelişimine bakarak karar vermesi gibi, Cahiliyye'de de evlilik için bizzat kızın fiziki durumuna bakılırdı. Havle, Hz. Aişe'de bu gelişimi gördüğünden dolayı Allah Rasulü'ne onunla evlenmeyi teklif etmişti. Çünkü Hz. Aişe o yıllarda çocukluk dönemini geride bırakmış, Mekke örfüne göre evlenecek kızlar arasına girmişti.

Örfler asırdan asra olduğu gibi, bölgeden bölgeye de değişir. 50-60 yıl önce Anadolu'da kızların evlenme yaşı 15-16 iken bugün üniversite okuyan kızlarda bu ortalama 25-26'ya yükselmiştir. Ayrıca bilinmelidir ki, sıcak iklimlerde kız çocuklarının gelişimi, soğuk memleketlere göre daha erken olmaktadır.⁵⁵

İslam'a Adanmış Bir Hayatın Hulâsası

İslâm'la bir çağ kapandı, Kıyamet'e kadar sürecektir muhteşem bir çağ açıldı. Batıl kaybetti, Hak kazandı.

İslam'ın nihaî zaferiyle Ebu Cehil gibi büyük aktörlerini kaybeden Batıl, çöken sistemlerinin ve aktörlerinin yerine yenilerini sürerek Dîn-i Mübînle olan mücadelesine hiç ara vermedi.

Batıl, İslâm İnkılabının ailedeki tesirini kırabilmek için Hz. Aişe'yi kurban seçti; 14 asır Doğu ve Batı'nın müseccel yobazları Onu itibarsızlaştırmak için yazıp-çizdi.

İslâm'ın, kadının hayatında ne derece tesirli olduğunu; bunda da en büyük payın Hz. Aişe'de olduğunu fark eden Batıl, özelde birbirine hasım olan şubelerini Hz. Aişe düşmanlığında ittifaka çağırması; Hristiyanlığın keşif ve ifsad kolu Oryantalizma ile Mecusiler, Hz. Aişe'ye birlikte saldırmışlardır.

Hz. Aişe, Ümmetin hem annesi, hem âlimesi, hem muhaddisesi, hem mürşidesi, hem mücahidesi, hem de büyük mazlumesidir. Bütün bunların ötesinde O, Peygamber'in eşidir. Saraylarda yaşayabilir, müreffeh mekanlarda keyif yapabiliirdi. Lakin öyle yapmadı, dünyaya meyletmedi. Eşiyle birlikte kurduğu hayata sadakat gösterdi. Ümmet'e anne oldu; topyekûn bütün Müslümanlar da ona "anne" diye hitap etti.

Yahudi, İbn Sebe'nin tahrikiyle Ümmet'i içerden parçalayınca, Irak ve Mısır halkı Hz. Osman'a; Şam da Hz. Ali'ye sövmeye başlamıştı. Hariciler ise her ikisine lanet okuyordu. Müslümanların bölünmesine şahid olan Hz. Aişe evine kapanıp zulme sessiz kalmadı, meydan yerine çıktı, bir annenin yapması gerekeni yaptı ve manevi evlatlarını Hakk'a şahit olmaya çağırırdı. İnsandı, yanıldığı mevzular da oldu. Tövbe etti, ağladı. Sahabeye sövenlere iletilmek üzere kız kardeşinin oğlu Urve'ye, bütün Müslümanlara duyurması için bir vasiyette bulundu: "Bunlar Allah Rasulü'nün ashabına istigfar etmekle emr olundular⁵⁶; ne var ki tersini yapıyor, sahabeye sövüyorlar."⁵⁷ dedi.

Allah Rasulü, son hastalığında Onun evine gitmek arzusunda olduğunu ihsas ederek, "Bugün

neredeyim, yarın neredeyim?”58 diye sordu. Bu ifadeden, Hz. Aişe'nin evine gitmek istediğini anladılar. Son yedi günü, “Humeyrâ”sının evinde geçirdi. Oradan mescide gitti. Allah Teâlâ ruhunu, başı Onun sadrına yaslı olduğu orada aldı. Orada yaşadı, oraya defnedildi.

Peygamber'den sonra her an, ona ulaşmanın arzusuyla tam elli yıl mezarının yanında yattı Hz. Aişe. Evi Peygamber'in kabri; kabri de evi oldu.

Kadını heva denizinde boğmak isteyenler, ilimî, irfanî ve edebîyle bir “deniz feneri” gibi İslam'ın kızına yol gösteren Hz. Aişe'ye dün olduğu gibi bugün de saldırmakta; Onun üzerinden Müslüman'ın eşini, kızını, evini ve topyekün mahremiyet hayatını çökertmeyi amaçlamaktadır. İslam'ı insanlarla koruyan Allah Azze ve Celle, Hz. Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin itibarını koruduğu gibi İslam'ın kızının deniz feneri Hz. Aişe'yi de muhafaza edecektir.

Dipnotlar

28. İbn Teymiyye, Minhâcu's-Sünneti'n-Nebeviyye, I, 60. 29. Suyûtî, Miftahu'l-Cenne, 6. 30. Ahzab, 33/6. 31. El-Âcurrî, eş-Şerîa, V, 2393;“Sadaka, Ene Ümmü'l-Müminîn ve Lestu bi Ümmi'l-Münafikîn.” 32. Sadûk, el-Hassâl, 190; Meclisî, Bahru'l-Envâr, II, 217. 33. Meclisî, Bahru'l-Envâr, II, 217. 34. Ali eş-Şahrudî, Müstedrakât-u ilmi Ricali'l-Hadis, 290. 35. Ebû'l-Ferec el-Esbehânî, Mükatilu't-Talibîn, I, 82. 36. Belâzürî, Ensâbu'l-Eşrâf, III, 62. 37. İbn Asakir, Tarih-u Dimeşk, XIII, 288. 38. Abdulkadir Mahmud Ata, es-Sai'ka fî Nesfi Ebâdîle ve İftiraâtı's-Şîa, 212. 39. Taberî, Tarihu't-Taberî, III, 34. 40. İbn Teymiyye, Minhacu's-Sunne, IV, 317; Muhammed Mâlullah, Şubuhât Havle's-Sahabe, 14. 41. Taberî, Tarihu't-Taberî, IV, 488; İbn Esîr, Kamil, II, 591. 42. İbnu'l-İmad, Şezerâtu'z-Zeheb, I, 42. 43. El-Kummî, Tefsîru'l-Kummî, II, 377. 44. Ahzab, 33/33. 45. İbn Teymiyye Minhacu's-Sünne, IV, 355. 46. Buharî, H. No: 4795. 47. Müslim, Akdiye, 6. 48. İbn Ebî'l-Hadîd, Şerh-u Nehci'l-Belâga, XVII, 254. 49. İlelu's-Şerâi', II, 603. 50. el-Meclisî, Bihâru'l-Envâr, 38, 313. 51. Buharî, H. No: 4750; Müslim, H. No: 2770. 52. Abdullah Şibr eş-Şîi, Hakku'l-Yakîn fî Ma'rifet-i Usûli'd-Dîn, II, 25. 53. İbn Teymiyye, es-Sârimu'l-Meslûl, 566; İbn Kesîr, el-Bidaye ve'n-Nihaye, XIV, 376; Aliyyu'l-Karî, Şemmu'l-Avâriz fî Zemmi'r-Revafiz, 27; İbn Âbidîn, Reddû'l-Muhtâr, VII, 162. 54. Nevevî, Şerh-u Müslim, XVII, 117. 55. Bkz. Merkezu't-Tenvîri'l-İslamî, Redd-ü İftirâati'l-Münessirîn Havle'l-İslam, 86-7. 56. Haşr Suresi'nin 10. ayet-i kerimesini kastediyor. Bkz. Takî Osmanî, Fethu'l-Mülhim, VI, 280. 57. Müslim, H. No: 7491. 58. Buharî, Fedailu's-Sahabe, 13